

JELENETEK A JÁTSZÓTÉRRŐL

Felszegett fejjel, egyedül bömbölt a játszótér közepén, szeplős arca elmosódott.

Nagysokára egy távoli padról fekete öregasszony állt fel nagy tömbben, és villogó tükkel a kisfiú felé tartott. Menet közben is kötött, piros pamutgolyó ugrált mögötte szeszélyesen. „Mi baj, Zsoltikám?” — kérdezte meghökkenően magas hangon.

A gyerek tanácstalanul elhallgatott, majd körülnézett elfogadható indokot keresve. Tétován felmutatott a magasba, de az ég felhőtlenül ragyogott. Allítólag derült égből is jöhet villámcsapás, de erre nem hivatkozhatott, mert még nem ismerte a közmondást. Azután két verebet célzott meg mutatóujja, de érezhette, hogy ez nem elegendő ok, mert csakhamar a földre összpontosította figyelmét. Bár kibújna belőle egy megváltó kutya vagy macska vagy legalább béka! — de még számottevő féreg sem volt tapasztalható. Az erőszak távollétével tüntetett ezen a napos délutánon. „Ez a gyerek azt sem tudja, mitől fél!” — sipította a hatalmas öregasszony és visszahömpölygött a padhoz. A gomolyag kedveszegetten bicegett mögötte.

A kisfiú nem kezdte azonnal újra a sírást. Fűrkszve pillantott körül. Nyilván-

valóan ezúttal előre meg akarta keresni azt a valamit, amitől félhet. De félni nem könnyű, ha az ember még nem hallott az atomháború réméről, sem a magányról, a városi életnek erről a rákfenéjéről, sem a halálról, sem a minden rendű és rangú kiszolgáltatottságról, sem a szerelem nyílairól. Zsoltika már-már reménytelennek érezte helyzetét. Am hirtelen felragyogó arccal ismét üvöltöni kezdett.

A tér másik felén, tisztos távolságban egy másik fiú képében feltűnt a megoldás: zsebregugott kézzel, leszegett fejjel közeledett és egy követ rugdalt maga előtt. Zsoltika az öregasszonyhoz szaladt, fényes hangcsíkot húzva maga mögött.

— Nagymami, nagymami, az a fiú bánt!

— Ugyan, mit csinált neked?

— Még semmit, de fog — válaszolta Zsoltika mély meggyőződéssel.

A leprás

Egy májfoltos homlokú kisfiúra nővére viccből ráfogta, hogy leprás. A négy len-

gedező hinta közül három azonnal megürült, és a kisfiú azon vette észre magát, hogy egyedül maradt. Eleinte még örült is, hogy kedvére válogathat. De amikor átakart költözni a szomszédos hintára, amelynek hosszabb kötele kiadósabb lengéssel biztatott, egyik barátja odakiabálta neki: „Ne fogdoss össze minden hintát.” Felpillantott, és a többiek várakozó testtartásáról látta, hogy válaszolnia kell valamit. „Hülye vagy” — morogta, miközben átült. „Ha nem mész vissza, meghajigálunk” — kiabálta egy zömök, szőke fiú, a csapat elismert vezére, és egy jókora kavicsot emelt fel a földről. A többiek követék a példáját.

A hintázó vállat vont de mivel visszamenni restellt volna, lekészálódott és elindult a csapat felé. „Állj!” — kiáltotta most a vezér — „vissza az elkülönbítőbe.” Azután a nővérhez fordult: „Tényleg leprás?” — „Nagyon” — válaszolta a lány, aki két évvel idősebb volt a társaságnál és már kezdődő női formákat öltött magára, de

most örült, hogy koronatanúvá lépett elő, „Olyan leprás, hogy otthon külön pohara és tányérja van.” Az öcs dühbegurult: „Mit hazudozol? Különben neked is van májfoltod, csak a fenekeden.” „Az nem számít — csipogta egy feltűnően korrektilt öltözött, vézna fiúcska —, olvastam, hogy a lepra a holmokon jön ki.”

Ezzel megpecsételődött a májfoltos fiú sorsa. Egy kört húztak köré, és mihelyt kilépett belőle dobálni kezdték. Eleinte csak bosszankodott, de később ijedten tapasztalta, hogy a többiek őszintén dühösek, ha el akarja hagyni a kört. „Mintha csakugyan azt hinnék, hogy leprás vagyok” — gondolta. „A nővérem is.”

Azután kitalálták, hogy csengő kell a nyakába. Egy Magdi nevű kislány, akihez még önmaga előtt is titkolt, gyengéd érzelmek fűzték, hazaszaladt egy asztall csengettyűért. Szerencsére mamája nem adta oda neki, de visszatéréséig a fiú pokoli perceket állt ki a körben.

A játéknak a vacsoraidő vetett véget. A gyerekek hazaszállingóztak, ő is megindult, ezúttal a nővérétől külön. Az úton azon gondolkodott, hogy holnap folytatódik-e a játék és hogy ő lesz-e ezentúl mindig a leprás?